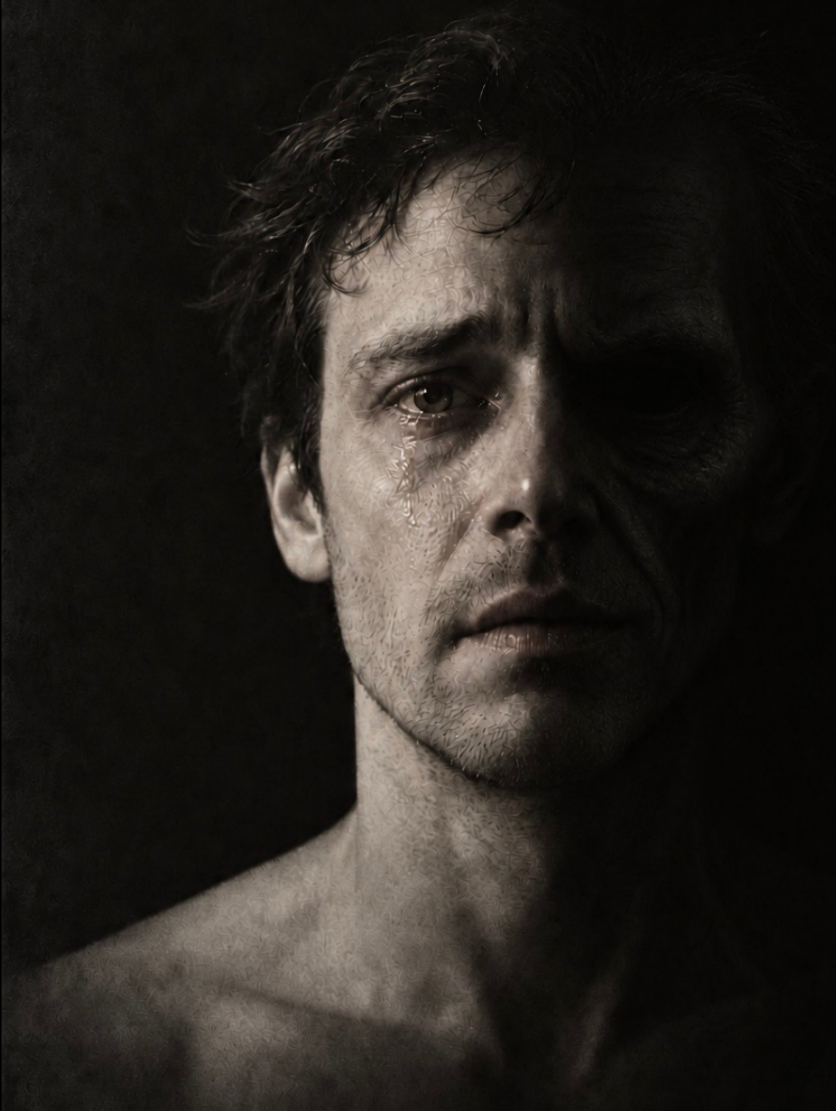

AŽ ZŮSTANE JEN ON

Christian Dubravec

CHRISTIAN DUBRAVEC

Až zůstane jen on

UKÁZKA Z E-KNIHY

Prolog a první dvě kapitoly

Psychologický a tělesný horor

© Christian Dubravec, 2026

Růžové boty

Říjnový les voněl mokrou hlínou a listím, které už začínalo hnít. Kdybych tehdy šel domů po silnici, možná bych si té noci nepamatoval nic zvláštního. Možná bych se ráno probudil s bolavými zády, uvařil si kávu a zavolal Lise, že se stavím v neděli. Možná bych zestárl jako každý jiný člověk.

Místo toho jsem uslyšel dítě.

Nejdřív jsem si myslel, že jde o ptáka. Krátký, vysoký zvuk se ozval někde mezi stromy a okamžitě utichl.

Zastavil jsem se na úzké pěšině. Pod podrážkami mi čvachtalo bláto. Mobil ukazoval něco po desáté večer a baterie měla už jen sedm procent. Na hlavní cestu to bylo nejvýš deset minut.

Pak se ozval pláč znovu.

Tentokrát v něm bylo něco, co mě přimělo udělat krok mimo cestu. Ne slova. Jen ten známý zlomený nádech, který děti vydávají, když už nemají sílu křičet. „Haló?“ zavolal jsem. „Je tam někdo?“

Mezi kmeny se neobjevilo nic. Vítr pohnul holými větvemi a kapky vody mi dopadly za límec. Vzpomněl jsem si, jak jsem jako malý jednou zabloudil v obchodním domě. Lisa mě tehdy našla mezi regály, kde jsem se snažil nebrečet, protože jsem si myslel, že když budu

potichu, budu statečnější. Nebyla mou biologickou matkou. Tu jsem ztratil spolu s otcem při autonehodě, ještě než jsem pochopil, co znamená slovo navždy. Lisa mě potom vychovala. Když mě v tom obchodě našla, nekřičela. Jen si přede mě klekla a řekla, že už mě nepustí z očí.

Teď jsem stál v lese a slyšel někoho, kdo možná čekal, až si pro něj někdo přijde. „Jdu k tobě,“ řekl jsem do tmy. „Neboj se.“

Nevěděl jsem, proč jsem použil jednotné číslo. Nikdo mi neodpověděl.

Po několika metrech jsem uviděl boty. Ležely vedle sebe pod bukem, jako by je někdo pečlivě srovnal.

Malé, růžové, na špičkách s vyšitými králíčky. Na jednu dopadal úzký pruh měsíčního světla. Byly suché. To mě zarazilo víc než skutečnost, že kolem nich nebyly žádné stopy. Všechno ostatní v lese bylo promočené. Dokonce i kůra stromů se leskla vodou. „Kde jsi?“ zašeptal jsem.

Pláč přišel zprava. Otočil jsem hlavu.

A potom zleva.

Stál jsem nehybně. Dva stejné zvuky, oddělené jediným úderem srdce. V duchu jsem si opakoval, že se v lese zvuk odráží zvláště, že člověk snadno ztratí směr.

Chtěl jsem tomu věřit.

Mezi dvěma kmeny se něco pohnulo.

Nebyla to dětská postava. Bylo to příliš vysoké. Příliš úzké v ramenou. Člověk, který by tam stál, by musel mít jednu nohu zabořenou hluboko do země, protože jeho hlava se nakláněla pod úhlem, jaký nedával smysl. „Potřebujete pomoc?“ zeptal jsem se.

Postava se přiblížila o krok. Neviděl jsem její tvář. Jen ruku, která se na okamžik opřela o světlý kmen. Prsty byly dlouhé a bledé. Spočítal jsem je, protože jsem se potřeboval soustředit na něco obyčejného. Jeden. Dva.

Tři. Čtyři. Pět.

Šest.

Ucukl jsem a patou zavadil o kořen. V tom okamžiku pláč ustal. Ticho, které po něm zůstalo, bylo tak úplné, až mě zabolely uši.

Vytáhl jsem mobil. Displej mi osvítil mokré prsty.

Pokusil jsem se vytočit tísňovou linku, ale obrazovka se nerozsvítila podruhé. Telefon zhasl. Baterie měla ještě před chvílí sedm procent. Třásl se mi ruce, takže jsem nedokázal poznat, jestli jsem omylem něco stiskl.

Zvedl jsem oči. Postava už nestála mezi stromy.

Něco se dotklo mého pravého ramene.

Nejdřív jsem cítil jen tlak. Jako kdyby se o mě někdo opřel dvěma prsty. Potom přišlo chladno. Ne na kůži, ale hluboko pod ní, v místě, kde se rameno spojuje s páteří. Otevřel jsem ústa, abych vykřikl.

Cizí dech mi vnikl do hrdla.

Nebylo to jako polknout vodu nebo vdechnout kouř.

Měl jsem pocit, že mi někdo zevnitř roztahuje žebra a hledá prostor, do kterého by se mohl vejít. Klesl jsem na kolena. Z úst mi vyšel jen tenký pískot. Pravá ruka se zabořila do bláta a sevřela hrst listí tak silně, až mi zapraskalo v kloubech. Chtěl jsem ji pustit. Nepustila.

Srdce mi bušilo. Tři údery. Tři další. Jeden osamělý, opožděný.

Znovu.

Tři. Tři. Jeden.

Slyšel jsem ještě něco. Druhý tep, slabý a pomalý, pod pravou lopatkou. Jako by tam někdo klepal z druhé strany kůže.

Převalil jsem se na záda. V korunách stromů se pohybovala tma. Chtěl jsem se nadechnout, ale čelist se mi otevřela víc, než jsem dokázal snést. Po tvářích mi tekly slzy. V koutcích úst se něco napjalo.

Usmíval jsem se.

Věděl jsem, že se neusmívám já.

Na krku se mi sevřel tlak několika prstů. Zvedl jsem levou ruku, abych je odtrhl, a nahmatal vlastní studenou kůži. Nikdo nade mnou nestál. Přesto se tlak zvětšoval. Před očima se mi zatmělo.

Poslední, co jsem spatřil, byly růžové boty. Někdo je postavil těsně vedle mé hlavy. Suché špičky s králíčky mířily ke mně.

Když jsem se ráno probudil doma, měl jsem na krku šest modřin. A pravá ruka ležela na polštáři vedle mé tváře, přestože jsem si byl jistý, že jsem ji před usnutím schoval pod přikrývku.

Ukazováček se pohnul.

Pak prostředníček.

Nakonec se dlaň obrátila ke mně a pomalu se rozevřela.

Jako pozdrav.

Ruka, která nebyla moje

První, co jsem udělal, bylo, že jsem zadržel dech.

Čekal jsem, až se pravá ruka pohne znovu. Ležela na polštáři s dlaní obrácenou ke stropu, nehybná jako věc odložená na nesprávné místo. Za oknem projelo auto a po stropě přešel pruh světla. V jeho krátkém záblesku jsem uviděl zaschlé bláto pod nehty.

Nepamatoval jsem si cestu domů. Nepamatoval jsem si, že bych odemykal dveře. Vzpomínka na les končila bolestí v krku a těmi dvěma růžovými botami. Všechno mezi tím bylo prázdné.

Zvedl jsem levou ruku a opatrně se dotkl pravého zápěstí. Kůže byla teplá. Tep jsem cítil normálně. Na okamžik jsem se zastyděl, že ležím v posteli a bojím se vlastní končetiny. „Tak dost,“ řekl jsem nahlas.

Hlas jsem měl chraplavý. Na nočním stolku stála sklenice vody. Natáhl jsem se pro ni levou rukou, ale pravá mě předběhla. Sevřela sklenici kolem hrdla.

Nebyl to rychlý pohyb. Právě proto mě vyděsil. Sledoval jsem, jak se prsty jeden po druhém skládají kolem skla, a věděl jsem, že jsem jim žádný pokyn nedal. Když jsem se pokusil sklenici pustit, sevření zesílilo. „Pustť,“ zašeptal jsem.

Prasklo sklo.

Voda se rozlila po prostěradle a ostrý střep mě řízl do dlaně. Bolest byla skutečná. Zápěstí se přesto nepohnulo směrem, kterým jsem chtěl. Vstal jsem tak prudce, až se mi zatočila hlava. Pravá ruka zůstala zvednutá před hrudníkem. Krev stékala po zápěstí a kapala na podlahu.

V koupelně jsem otevřel kohoutek levou rukou.

Studená voda odnášela krev, ale v rýze mezi palcem a ukazováčkem zůstalo něco tmavého. Vypadalo to jako hlína. Snažil jsem se ji vydrhnout mýdlem. Prsty se mi náhle sevřely kolem levého zápěstí.

Tak silně, že jsem vykřikl.

Přitiskl jsem ruku ke hraně umyvadla a zapřel se celým tělem. Svaly v pravém předloktí se napínaly pod kůží.

Cítil jsem jejich práci, ale nedokázal jsem ji zastavit.

Připomínalo to křeč, jenže křeč nemá úmysl. Tahle ruka si mě přitahovala blíž k zrcadlu.

V odrazu jsem uviděl vlastní obličej. Byl bledý, oči podlité krví. Na krku se táhlo šest oválných modřin.

Zvedl jsem bradu. Vypadaly jako otisky prstů. Jeden z nich byl umístěný tam, kam by se lidský palec nedostal, kdyby mě někdo škrtil zepředu.

Pravá ruka pustila mé levé zápěstí.

Udělal jsem krok zpátky. V tom okamžiku se mi pravý koutek úst vytáhl vzhůru. Levý zůstal nehybný. Před zrcadlem stál muž s polovinou vyděšeného obličeje a polovinou úsměvu. „Ne,“ řekl jsem. „Tohle ne.“

Úsměv se roztáhl o něco víc.

Popadl jsem ručník a přitiskl si ho na ústa. Chtěl jsem, aby to přestalo. Když jsem ručník odtáhl, čelist mě bolela tak, jako bych celou noc skřípal zuby.

Telefon ležel na posteli. Displej svítil. Měl jsem tři nepřijaté hovory od Lisy. Jeden v půl osmé, druhý o deset minut později a třetí před chvílí. Volala mi často, ale nikdy třikrát po sobě bez důvodu.

Vytočil jsem její číslo levou rukou. „Noahu?“ ozvala se okamžitě. „Konečně. Jsi v pořádku?“

Ta otázka mě málem rozplakala. Lisa mě vychovala po smrti mých rodičů. Když jsem byl nemocný, poznala to dřív, než jsem začal kašlat. Když jsem lhal, slyšela to z jediné slabiky. A já teď nevěděl, jak jí říct, že se bojím vlastního těla. „Nevím,“ odpověděl jsem.

Na druhém konci se ozvalo ticho. „Co se stalo?“ „Byl jsem včera v lese. Něco se tam stalo. Nepamatuju si, jak jsem se dostal domů.“ „Jsi zraněný?“

Podíval jsem se na zakrvácený ručník a modřiny na krku. „Asi jo.“ „Zavolám ti pomoc.“ „Počkej.“ Hlas se mi zlomil. „Nejezdi sem. Prosím.“

Neřekl jsem jí proč. Nedokázal jsem vyslovit, že si nejsem jistý, co by udělala moje pravá ruka, kdyby se mě pokusila obejmout. „Noahu, poslouchej mě,“ řekla Lisa. „Zůstanu na telefonu. Ty si sedneš. A řekneš mi, kde přesně jsi.“

Chtěl jsem poslechnout. Otočil jsem se k posteli. Pravá ruka však vystřelila vzhůru a sevřela mi krk.

Telefon mi vypadl z levé ruky. Slyšel jsem Lisu, jak volá moje jméno. Hlas se vzdaloval, jako by mluvila z druhého konce dlouhé chodby. Narazil jsem zády do dveří skříně. Pokusil jsem se sevření roztrhnout levou rukou, ale pravé prsty byly tvrdé a neústupné.

Cítil jsem každý z nich.

Jeden pod čelistí. Druhý na průdušnici. Další u klíční kosti. A ještě jeden tlak tam, kde žádný prst být neměl.

Svezl jsem se na kolena. Před očima mi začaly tančit černé tečky. V hlavě se ozvalo klepání.

Třikrát. Pauza. Třikrát. Pauza. Jednou.

Nebylo to klepání na dveře. Šlo to zevnitř.

Pokusil jsem se udeřit pravou rukou o hranu skříně.

Rameno se vzepřelo. Ne jako sval, který už nemůže.

Jako někdo, kdo nechce.

Levou rukou jsem nahmatl na podlaze telefon. Lisa pořád mluvila. Nerozuměl jsem slovům. Otevřel jsem ústa a podařilo se mi vtáhnout nepatrný proužek vzduchu. „Pomoc,“ zachraptěl jsem.

Pravé prsty povolily.

Spadl jsem na bok a kašlal tak dlouho, až mě bolela žebra. Telefon zůstal vedle mého ucha. „Noahu! Noahu, slyšíš mě?“ „Ano.“ „Už volám záchranku.“

Pokusil jsem se odpovědět, ale pod pravou lopatkou mi něco pomalu udeřilo. Druhý tep. Těžký, cizí, trpělivý.

Zvedl jsem oči. Pravá ruka spočívala na podlaze vedle mě. Prsty se narovnaly. Potom se ukazováček třikrát dotkl parket. Následovaly tři další údery.

A jeden poslední.

Díval jsem se na svou dlaň a poprvé mě napadlo, že ten pohyb není záchvat ani nemoc, kterou dokážu pojmenovat.

Byl to pokus o rozhovor.

A něco uvnitř mě právě zjistilo, že poslouchám.

Nech mě dýchat

Když přijeli záchranáři, držel jsem pravou ruku pod levým kolenem. Seděl jsem na podlaze ložnice, zády opřený o skříň, a snažil se dýchat tak tiše, abych nevzbudil pozornost toho něčeho pod mou lopatkou. Každý nádech mi připadal jako vyjednávání. Vzduch patřil mně. Aspoň ještě ráno jsem si to myslel.

Zvonění se ozvalo dvakrát. Potom někdo zaklepal a zavolal moje jméno. Lisa jim musela říct, kde bydlím.

Zůstala na telefonu, dokud se nepřiblížily sirény; pak spojení skončilo. V posledních vteřinách mi opakovala, že mě nenechá samotného. Nevzpomínám si, jestli jsem jí odpověděl. „Otevřete, prosím,“ ozval se muž za dveřmi.

Chtěl jsem vstát. Pravé předloktí mi pod kolenem ztuhlo a na okamžik jsem ucítil, jak se prsty snaží proklouznout ven. Přitlačil jsem je silněji. Bylo to absurdní. Báł jsem se vlastních rukou. Jak jsem tedy mohl otevřít dveře někomu, kdo mi chtěl pomoci? „Klíč je pod rohožkou,“ zavolal jsem. Hlas mi přeskočil.

Když vstoupili, první záchranář si všiml krve na prostěradle, rozbité sklenice a mého krku. Druhý položil kufr vedle postele. Ani jeden neřekl, že to vypadá špatně. To bylo horší, než kdyby to řekli. „Jmenuju se Tomáš. Podívám se na vás, ano?“

Přikývl jsem. „Nesahejte mi na pravou ruku.“ „Je zlomená?“ „Ne.“ Polkl jsem. „Ona... neposlouchá.“

Tomáš se přikrčil. „Můžete mi ukázat prsty?“

Věděl jsem, že musím. Vytáhl jsem ruku zpod kolena a držel ji před sebou jako něco nalezeného v lese. Na dlani zaschla krev. V rýze mezi palcem a ukazováčkem zůstala černá špína, kterou jsem nedokázal smýt.

Prsty se třásly. To mohlo být normální. Pak se malíček narovnal, zatímco ostatní se sevřely do pěsti. „Udělal jste to schválně?“ zeptal se Tomáš. „Ne.“ „Zkuste ji otevřít.“

Soustředil jsem se. Myslel jsem na pět prstů, na šlachy, na pohyb, který jsem za dvaatřicet let provedl milionkrát. Dlaň se nepohnula. Zato mi pravý koutek úst vystoupil vzhůru.

Tomáš pohlédl na kolegu. „Potřebujeme neurologii.“

V té chvíli se mi ulevilo tak prudce, až jsem se rozplakal. Neurologie. To slovo mělo dveře, přístroje, lidi, kteří umějí měřit věci. Byla to možnost, že existuje vysvětlení, které nevyžaduje šest prstů opřených o strom.

Položili mi otázky: jméno, datum narození, dnešní den.

Odpověděl jsem správně. Na dotaz, zda jsem užil drogy, jsem řekl ne. Na dotaz, zda mi někdo ublížil, jsem se podíval na modřiny v zrcadle a nevěděl, co říct. „Byl jste sám?“ „To nevím.“

Pravá ruka se natáhla k Tomášově krku.

Nestihl jsem ji zastavit. Rameno mi vystřelilo dopředu, jako by někdo za mými zády trhl lanem. Prsty mu přejely po límci a sevřely látku. Viděl jsem, jak mu překvapením povyskočilo obočí. Viděl jsem i to, že je ode mě sotva půl metru a že bych mu mohl ublížit dřív, než by pochopil proč.

Vrhl jsem se celou vahou dozadu. Levou rukou jsem si chytil pravé zápěstí a strhl ho k zemi. Loket mi narazil do hrany postele. V kosti něco bolestivě luplo. „Promiňte!“ vykřikl jsem. „To jsem nechtěl. Přisahám, že ne!“

Tomáš ustoupil. Na krku mu zůstala červená čára od límce. Druhý záchranář už držel připravené fixační popruhy. Nikdo se mi nesmál. Nikdo mi neřekl, že přeháním. A právě proto jsem pochopil, jak nebezpečně to vypadá. „Potřebujeme vás bezpečně převézt,“ řekl Tomáš. „Souhlasíte, že vám ruku zafixujeme?“ „Ano.“ Zadíval jsem se mu do očí. „Prosím, pořádně.“

Pás utáhli kolem předloktí a hrudníku tak, aby mě nezraňoval. Cítil jsem, jak se pod ním svaly snaží pohnout. Kůže mi na pravém zápěstí zbělela. Uvnitř paže se cosi stáhlo, ne bolestí, ale odporem.

Při přenášení na nosítka jsem zahlédl mobil. Ležel displejem vzhůru na podlaze. Přestože jsem se ho od chvíle pádu nedotkl, obrazovka byla otevřená v rozepsané zprávě Lise.

NECHOĎ SEM.

Pod ní blikala další písmena. Neobjevovala se rychle.

Jedno po druhém, jako by někdo s obtížemi hledal správná tlačítka.

PŘIJDU JÁ. „Můj telefon,“ zašeptal jsem.

Tomáš se ohlédl. „Vezmeme ho s sebou.“ „Nesahejte na něj.“

Záchranář se zarazil. Pak ho zvedl za okraj pouzdra a vložil do průhledného sáčku na moje věci. Zpráva zůstala neodeslaná. Aspoň jsem doufal, že zůstala.

V sanitce jsem sledoval svůj odraz v tmavém okně.

Přes obličej mi přejížděly světelné pruhy. Měl jsem rozpraskané rty, otok na krku a oči člověka, který už několik nocí nespal. Sanitka prudce zabrzdila. Pravá ruka škubla proti popruhu a já ucítil, jak mi pod kůží na předloktí přeběhl tvrdý uzel. „Bolí to?“ zeptal se Tomáš. „Ano.“ „Kde?“ „Všude, kde jsem ještě já.“

Nerozuměl. Nemohl rozumět. Sám jsem nevěděl, co ta věta znamená, dokud jsem ji nevyslovil.

Když mi měřil tlak, ozvalo se klepání. Nejdřív jsem si myslel, že je to plastová spona narážející o kovové nosítko. Třikrát. Pauza. Třikrát. Pauza. Jednou.

Sledoval jsem jeho ruce. Byly nehybné.

Zvuk vycházel ze mě. „Slyšíte to?“ zeptal jsem se.

Tomáš přiložil stetoskop k hrudníku. Posunul ho níž.

Pak k pravému boku. Na okamžik přestal dýchat. „Co je?“ „Potřebuju si to poslechnout ještě jednou.“

Přiložil membránu pod pravou lopatku. Oči se mu zúžily. Jeho kolega něco hlásil do vysílačky. Slyšel jsem slova jako tachykardie a porucha vědomí. Potom Tomáš stetoskop odtáhl. „Může jít o přenos zvuku,“ řekl. „Přenos odkud?“

Neodpověděl. A já jsem poprvé spatřil v očích člověka, který mě vyšetřoval, strach, jenž se pokoušel skrýt přede mnou.

Na urgentním příjmu mě oslepilo světlo. Stropní panely se sunuly nad nosítky, jeden za druhým, dokonale stejné. Pach dezinfekce mi podráždil žaludek. U dveří jsem začal zvracet. Neměl jsem v sobě skoro nic, jen hořkou tekutinu a nitky krve ze sedřeného hrdla. Sestra mi přidržela miskou. Levou rukou jsem se zachytil okraje. Pravá se pod popruhem zatnula. „Jsem Sára,“ řekla sestra. „Dívejte se na mě, Noahu. Dýchejte pomalu.“

Měla pevný hlas a oči, které se nesnažily být soucitné.

Byly pozorné. Nejdřív jsem si všiml jejích rukou. Prsty měla krátké, nehty bez laku. Na pravém zápěstí tenkou jizvu. Byly to obyčejné lidské ruce. Z nějakého důvodu mě ten pohled uklidnil. „Nemůžu ji pustit,“ řekl jsem. „Koho?“

Podíval jsem se na svou připoutanou paži. „Tu ruku.“

Sára neuhla pohledem. „Tak ji teď držet nemusíte. My ji pohlídáme.“

Na okamžik jsem jí uvěřil.

Vezli mě do vyšetřovny, když se něco pod pravou lopatkou prudce převrátilo. Nebyl to tep. Bylo to jako kostnaté koleno, které se z vnitřní strany opřelo o moje žebra. Vyrazil jsem ze sebe výkřik. Popruh se napnul. Na monitoru vyskočila křivka. „Zastavte!“ vykřikl jsem. „Prosím, zastavte!“

Sára přistoupila blíž. „Kde vás to bolí?“ „Za zády. Něco se tam hýbe.“

Položila mi dlaň na rameno. Její dotek byl teplý. Na vteřinu bolest ustoupila. Pravý koutek mých úst se ale zvedl.

Neviděl jsem, co se stalo za mými zády. Viděl jsem jen, jak Sára strnula. Její oči sklouzly k mému pravému rameni a pak ke mně. Pomalu stáhla ruku. „Co jste viděla?“ zeptal jsem se.

Zaváhala. „Pod tričkem se vám něco pohnulo.“ „Sval?“ „Nevím.“

Bylo to první poctivé nevíím, které jsem od rána slyšel.

Když mě znovu rozjeli chodbou, napadlo mě, že ta věc možná nechce utéct z nemocnice. Možná ji sem něco přivedlo. A když se mi pravý ukazováček pod popruhem třikrát pohnul, měl jsem jistotu pouze v jediném: věděla, že už není sama.

Příběh pokračuje...

Celou e-knihu Až zůstane jen on najdete v autorově obchodě
na Payhip.

Christian Dubravec

Mezi řádky s Christianem